

MARIE LU

BATMAN^{TM}

NÁMĚSÍČNICE

Batman

Náměsíčnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Lu
Batman – Náměsíčnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MARIE LU

BATMAN™
NÁMĚSÍČNICE

Batman created by Bob Kane with Bill Finger.

Přeložil Zdeněk Uherčík

Pro Dianne:

Bruce Wayne by byl šťastný, kdybys byla jeho přítelkyní.

PROLOG

Krev pod nehty jí šla na nervy.

Zatracené laciné rukavice, pomyslela si rozmrzele. Dnes večer si dokonce natáhla dvoje, ale stačilo nešikovné máchnutí nožem, aby ostří prořízlo obě vrstvy. Teď měla na ruku krev. *Taková hloupost*. Kterékoliv jiné noci by si dala načas a pečlivě a metodicky by vyškrábala rudé šupinky zpod nehtů. Hezky by očistila jeden po druhém. Ale teď na to neměla čas.

Rychle, rychle.

Na podlahu sídla dopadalo měsíční světlo a odhalovalo část nahého mrtvého mužského těla. Dívka si pomyslela, že krvácí nějak zvláště, jinak než ostatní. Krev pod ním vytvářela dokonale kruhovou kaluž, která vypadala jako jemná čokoládová poleva na dortu.

Znovu si povzdechla, zastrčila sprej s červenou barvou do batohu a ze země posbírala několik hadrů. Na stěně za ní zasychal symbol, který právě ve spěchu nastříkala.

Dnes bylo všechno načasované úplně špatně. Od nečekaných komplikací s bezpečnostním systémem u vchodu do sídla sira Granta až po to, že je překvapil, přestože měl spát jako dudek. Měli málo času. Ona měla málo času. To nesnášela ze všeho nejvíc.

Rychle sesbírala nářadí rozházené po ložnici a nacpala je do batohu. Jak procházela podél oken, měsíční světlo jí v pravidelných intervalech dopadalo do obličeje. Matka jí říkala, že už od narození vypadá jako panenka. Měla veliké jasné černé oči, neuvěřitelně dlouhé řasy, jemný nos, rty jako růžové poupátko a alabastrovou pleť. Úzké rovné obočí jí dodávalo výraz zranitelné laně.

A to byla její výhoda. Nikdo do poslední chvíle nevěděl, co se vlastně děje. Dokud jeho krev nepotřísnila její nehty.

Ve spěchu se jí rozpustily vlasy a jako proud černé řeky se jí rozprostřely přes ramena. Na okamžik se zastavila a stáhla si je do uzlu. Nedělala si starost, jestli se pár vlasů uvolnilo a spadlo na podlahu. Sice by tak zanechala stopu pro policii, ale pokud uteče včas, nebude na tom záležet. Na takhle zmatený ústup nebyla vůbec zvyklá.

Zabiju je, pomyslela si trpce. Muset tohle uklízet...

Nocí se ozvalo vzdálené kvílení sirén.

Ztuhla, pootočila se směrem, odkud zvuk přicházel, a napjatě naslouchala. Rukou se instinktivně dotkla jednoho z nožů, které měla připevněné na stehně. Rozeběhla se. Běžela jako stín, naprosto tiše. Jediný zvuk vydávalo tlumené bouchání batohu do zad. Za běhu si vytáhla černý šál až pod oči a nasadila si černé brýle. Přes skla brýlí se vnitřek sídla proměnil v rastr zelených souřadnicových čar a tepelných stop.

Sirény se rychle blížily.

Zastavila se, aby popadla dech, a naslouchala. Sirény se teď blížily z různých stran. Obkličovaly ji. *Rychle, rychle.* Téměř skrytá ve stínech seběhla po schodech a v přízemí zahнула ostře doleva. Nemířila k hlavnímu vchodu, ale do sklepa. Napíchnutý bezpečnostní systém uzamkl hlavní dveře zevnitř, ale její únikovou cestou byl sklep. Tam byla všechna čidla vypnutá a zámky na oknech měla pod kontrolou.

Když doběhla do sklepa, sirény už vydávaly ohlušující zvuk. Policie byla na místě.

„Otevřít okno A,“ zamumlala do mikrofonu. Zámek na okně v protější stěně poslušně cvakl. Policisté budou u hlavního a zadního vchodu, ale pokud nevědí, že v suterénu je malé okno, nenapadne je hlídat boční strany budovy. Rozběhla se ještě rychleji.

Vyšvihla se na parapet a během několika vteřin se jako had protáhla oknem. Od hlavního vchodu slyšela, jak nějaký policista křičí do megafonu, a brýle jí ukazovaly tepelné stopy nejméně tuctu policejních těžkooděnců v přilbách, zakleknutých s puškami namířenými na vchod sídla.

Vyskočila na nohy, posunula si brýle na čelo a chtěla se rozběhnout. Zalilo ji však oslňující světlo.

„Ruce vzhůru!“ ozvalo se několik hlasů současně. Slyšela cvakání natahovaných závěrů a zuřivé štěkání psů. Psovodi je jen stěží zadržovali na místě. „Na kolena! Dělej!“

Našli ji. Chtělo se jí klít. *Rychle, rychle*. Bylo pozdě. Aspoň že se ostatním podařilo utéct. Blesklo jí hlavou, že by mohla vytáhnout nože, skočit na nejbližšího policistu a použít ho jako rukojmí.

Ale bylo jich na ni moc a v ostrém světle špatně viděla. Sotva by se pohnula, vypustili by psy a ona rozhodně neměla v úmyslu nechat se roztrhat.

Zvedla ruce nad hlavu.

Srazili ji na zem a vmáčkli jí obličej do trávy a štěrku. Zahlédla svůj odraz v hledí policejních přileb a hlavně pušek namířené na svou hlavu.

„Máme ji!“ vykřikl jeden policista do vysílačky. Hlas měl ochraptělý vzrušením a strachem. „Dostali jsme ji! Zůstaňte na...“

Dostali jste mě, pomyslela si, když na zápěstí ucítila studená pouta. Ale neodpustila si pohrdavý úšklebek.

Dostali jste mě... prozatím.

KAPITOLA 1

Pokud by Bruce Wayne měl patřit k nějakému autu, bylo by to tohle. Zbrusu nový zakázkový Aston Martin. Dravý, elegantní, antracitově černý, s kovově lesklým proužkem na kapotě a střeše.

Právě se snažil z vozu vymáčknout, co se dalo. Vychutnával si zvuk motoru a reakce auta na sebemenší dotek, když se krátce před západem slunce proháněl po silnicích v okolí Gotham. Vůz byl darem od firmy WayneTech, která do něj nacpala své nejnovější bezpečnostní prvky. Byl to výsledek historické spolupráce mezi legendární automobilkou a Wayneovým impériem.

Bruce se prohnal další ostrou zatáčkou a pneumatiky dotčeně zahvízdaly.

„Slyšel jsem to,“ řekl Alfred Pennyworth z displeje na přístrojové desce a přísně si Bruce změřil. „V zatáčkách trochu zpomalte, pane Wayne.“

„Tahle auta se nedělají na pomalé projíždění zatáček, Alfredě.“

„Také se nevyrábí proto, aby se rozbíjela.“

Bruce se koutkem úst usmál na svého poručníka. Otočil vůz zpátky k mrakodrapům Gotham a slunce se odrazilo na jeho slunečních brýlích. „Vy mi ale vůbec nevěříte, Alfredě. Přece jste to byl vy, kdo mě učil řídit.“

„Učil jsem vás snad jezdit jako ďábel?“

„Jako *šikovný* ďábel,“ upřesnil Bruce a zlehka otáčel volantem. „Navíc je to dar od firmy Aston Martin a je nadupaný bezpečnostními technologiemi WayneTech. A řídím ho dnes jen kvůli tomu, abych předvedl jeho bezpečnostní prvky na dnešním dobročinném večeru.“

Alfred si povzděchl. „Ano. Vzpomínám si.“

„A jak bych je mohl předvést, kdybych si neotestoval, co tenhle mistrovský kousek dokáže?“

„Předvést bezpečnostní systémy WayneTech není totéž, jako snažit se s nimi zabít,“ opáčil Alfred tónem sušším než pouštní písek. „Lucius Fox vás požádal, abyste zavezl vůz na večírek, aby si o něm tisk mohl udělat dobrou představu.“

Bruce se prohnal další serpentinou. Vůz průběžně propočítával parametry cesty a před Brucem se na čelním skle objevovaly a zase mizely řady průhledných čísel. Vůz mapoval okolí do nejmenšího detailu a reagoval s fantastickou přesností.

„Přesně to dělám,“ opáčil s očima navrch hlavy Bruce umíněně. „Snažím se tam být včas.“

Alfred utrápeně potřásl hlavou. Pokračoval v oprašování parapetu na Wayne Manor a sluneční paprsky zlatily jeho bledou tvář. „Lucius si myslel, že je to dobrý nápad. Za to bych ho přerazil.“

Bruce se pousmál. Někdy měl dojem, že se jeho poručník svým ostražitým, ledově modrým pohledem výrazně podobá vlkovi. Během posledních let se Alfredovi ve vlasech objevilo několik šedin a vrásky kolem očí se prohloubily. Bruce napadlo, jestli to nemá na svědomí on sám. Trochu ubral plyn. Ale opravdu jenom trochu.

V tuto večerní dobu mohou lidé zahlédnout netopýry vydávající se na noční lov. Když se Bruce blížil do centra, spatřil proti obloze tmavý obrys hejna netopýrů, kteří vylétali z temných městských zákoutí, aby se připojili ke zbytku kolonie.

Bruce ucítil známý záchvěv nostalgie. Jeho otec kdysi vyčlenil část pozemků poblíž sídla jako jedno z největších netopýřích hnízdišť ve městě. Bruce si stále dobře pamatoval, jak jako dítě seděl na trávníku před sídlem a zapomínal na všechny své hračky, když mu otec ukazoval tvory, kteří po tisících vylétali do soumraku a vytvářeli na obloze táhlou spirálu. Otec říkal, že každý z nich je jedinečný, ale přesto se nějak dokážou pohybovat společně jako jedno tělo.

Při té vzpomínce Bruce pevně sevřel volant. Škoda že tady jeho otec není. Měl by sedět na sedadle spolujezdce a spolu s ním pozorovat netopýry. Ale to samozřejmě nebylo možné.

Ulice v blízkosti centra byly stále špinavější, až nakonec mrakodrapy zastínily slunce a prostor mezi nimi se ponořil do stínu. Prohnal se kolem Wayne Tower a Seco Financial Building, kde v uličkách zahlédl několik stanů. Ztělesnění nejhlubší chudoby zde kontrastovalo s majákem obrovského bohatství. Poblíž se nacházel napůl opravený Gothamský most. Pod ním stály roztroušené a zanedbané domky těch méně majetných.

Bruce si z dětství nic takového nepamatoval. Ve vzpomínkách viděl Gotham jako impozantní džungli z betonu a oceli plnou drahých aut a portýrů v černých livrejích. V paměti mu utkvěla vůně nové kůže, pánské kolínské a dámských parfémů. V duchu viděl nablýskané haly luxusních hotelů a palubu jachty, na níž se odrážela světla přístavu.

S rodiči po boku vídal jen tu dobrou stránku. Nemohl vidět graffiti, stoky plné špíny, opuštěná auta a lidi shrbené ve stinných koutech, cinkající mincemi v papírových kelímcích. Jako opečovávané dítě viděl jen to, co mohl Gotham za správnou cenu nabídnout, ale nikoli to, co ukazoval za nízkou cenu.

To vše se změnilo jedné osudné noci.

Bruce už dopředu věděl, že až se mu zpřístupní svěřenecké fondy, bude myslet na své rodiče. Ale přestože na to byl připravený, způsobovaly mu takové vzpomínky hlubokou bolest.

Zahnul na odbočku vedoucí k Bellingham Hall. Chodník před budovou a schodiště vedoucí k ní pokrýval červený koberec. U příjezdové cesty stála smečka paparazzi, a jakmile uviděli vůz, spustily blesky jejich fotoaparátů kulometnou palbu.

„Pane Wayne.“

Bruce si uvědomil, že s ním Alfred stále mluví o bezpečnosti. „Poslouchám, Alfred.“

„O tom pochybuji. Zaznamenal jste, že jsem říkal, abyste si na zítřek domluvil schůzku s Lucie Foxem? Budete s ním spolupracovat celé léto. Aspoň byste měli začít pracovat na nějakém podrobnějším plánu.“

„Ano, pane.“

Alfred přestal oprašovat a změřil si ho přísným pohledem. „A chovejte se slušně. Rozumíte?“

„Celou dobu budu stát v koutě a ani nešpitnu.“

„Opravdu zábavné, pane Wayne. Beru vás za slovo.“

„Ani mi nepopřejete k narozeninám, Alfred?“

V tu chvíli se Alfred konečně usmál a jeho přísné rysy zjihly. „Všechno nejlepší k osmnáctým narozeninám, pane Wayne,“ řekl a pokývl. „Pořádáním tohoto večírku dokazujete, že jste Martin syn. Byla by na vás pyšná.“

Bruce při zmínce o své matce na okamžik zavřel oči. Namísto oslav jeho narozenin pořádala každoročně dobročinný večírek, jehož celý výtěžek šel na Městský fond ochrany práva. Jeho členové obhajovali u soudu ty, kteří si to nemohli dovolit. Když teď starost o rodinné jmění oficiálně přešla na jeho bedra, chtěl Bruce v téhle tradici pokračovat.

Jste Martin syn. Bruce nevěděl, co na takovou chválu říct. „Děkuji, Alfred. Nečekejte na mě.“

Obrazovka potemněla. Bruce zastavil před budovou. Zatímco paparazzi na něho zvenku pokřikovali, on chvíli jen seděl a snažil se uklidnit zjitřené emoce.

Vyrůstal ve světle reflektorů a léta byl zvyklý na titulky o sobě a svých rodičích. OSMILETÝ BRUCE WAYNE JEDINÝM SVĚDKEM VRAŽDY SVÝCH RODIČŮ! BRUCE WAYNE ZDĚDÍ POHÁDKOVÉ BOHATSTVÍ! OSMNÁCTILETÝ BRUCE WAYNE JE NEJBOHATŠÍM MLADISTVÝM NA SVĚTĚ! A tak dál a tak dál.

Alfred už dříve zařídil zákaz přiblížení pro fotografy, kteří upírali své objektivy do oken Wayne Manor, a Bruce jednou přiběhl ze školy vyděšený a v slzách, když chybělo jen málo, aby ho bezohlední paparazzi přejeli autem. První roky se před nimi snažil skrývat, jako kdyby uzavření se ve svém pokoji znamenalo, že bulvár nepřijde s novými výmysly.

Ale člověk se může před skutečností buď ukrýt, nebo se s ní vypořádat. Postupně si Bruce vytvořil obranu a uzavřel s tiskem tichou dohodu.

Nechá se fotografovat ve společnosti a tisk se na oplátku soustředí na témata podle jeho výběru. Právě teď byl tématem příspěvek WayneTechu k větší bezpečnosti Gotham. K tomu patřilo všechno od nové zabezpečovací technologie pro bankovní účty města přes drony, které by pomáhaly gothamské policii, až po automobilové bezpečnostní prvky, které se chystal poskytnout jako otevřenou technologii všem automobilkám.

Několik let strávil Bruce nespočet hodin skloněný nad pracovním stolem ve svém pokoji, jako posedlý poslouchal policejní hlášení nebo se sám probíral starými případy. Spálil tucty žárovek ve stolní lampě, když rozebíral prototypy WayneTechu, prohlížel si lesklé mikročipy a umělé klouby, když studoval technologie, které jeho společnost vyvíjela pro bezpečnější město.

Pokud by cenou za prosazování takových věcí mělo být jeho objevování se ve zprávách, pak byl ochoten ji přijmout.

Když přiběhl portýr a otevřel dveře vozu, potlačil Bruce rozladění, jedním plynulým pohybem vystoupil a věnoval novinářům bezchybný úsměv. Fotoaparáty cvakaly jako o závod. Dvojice osobních strážců v černých oblecích a tmavých brýlích tlačila lidi zpátky a uvolňovala mu cestu, ale novináři se dál mačkali, napřahovali mikrofony a křičeli otázky.

„Těšíte se na maturitu?“

„Užíváte si bohatství?“

„Jaké to je být nejmladším miliardářem na světě?“

„S kým chodíte, Bruci?“

„Hej, Bruci, podívejte se sem! Úsměv!“

Bruce poslechl a nabídl jim uvolněný úšklebek. Věděl, že je fotografický. Byl vysoký, štíhlý, v pobledlé tváři zářily safírově modré oči, černé vlasy měl pečlivě sčesané dozadu, zakázkový oblek mu dokonale seděl a černé polobotky se blýskaly. „Dobrá večer,“ řekl a krátce postál před vozem.

„Bruci!“ vykřikl jeden paparazzi. „To auto jste si právě koupil?“ zeptal se a významně mrkl. „Už si užíváte svůj svěřenecký fond?“

Bruce si ho změřil pohledem, ale neskočil mu na vějičku. „Tohle je nejnovější Aston Martin, plně vybavený bezpečnostní technologií WayneTechu. Máte exkluzivní možnost prohlédnout si jeho interiér.“ Ukázal na vůz a jeden z jeho strážných otevřel dvířka, aby novináři viděli dovnitř. „Děkuji, že jste přišli na dnešní dobročinný večírek mé matky. Hodně to pro mě znamená.“

Řekl ještě několik slov o charitě, na jejíž konto půjde výtěžek večera, ale všichni ho překřikovali a jeho slov si nikdo nevšímal. Bruce jim unaveně čelil a na chvíli si připadal osamělý a přemožený přesilou. Snažil se dohlédnout za bulvární paparazzi, kde by mohli být novináři ze seriózních deníků. V duchu už viděl zítřejší titulky. BRUCE WAYNE VYHAZUJE PENÍZE ZA AUTO ZA MILION DOLARŮ! ČERSTVÝ MAJITEL SVĚŘENECKÝCH FONDŮ NEZTRÁCÍ ČAS! Ale mezi nimi přece jenom bude pár pravdivých článků, které

se budou týkat skutečné práce Wayne Techu. To bylo podstatné. Proto fotografování ještě nějakou chvíli strpěl.

Poté vykročil po schodech ke vchodu do budovy. Někteří z hostů postávali na vrcholku schodiště. Byla tady smetánka Gothamů, někteří členové městské rady, houfy obdivovatelů. Bruce si uvědomil, že si všechny z davu nějak škatulkuje. Tenhle sebezáchovný zvyk si osvojil po smrti rodičů. Byli zde lidé, kteří by ho pozvali na večeři jen proto, aby z něho vytáhli nějaké drby. Lidé, kteří by zradili své přátele, aby se stali jeho přáteli. Několik bohatých spolužáků, kteří ho pomlouvali jen z čiré závisti. Dívky, které by udělaly cokoli, aby s ním měly schůzku, a hned po ránu by s podrobnostmi běžely do bulváru.

Navenek ale zachovával klid a s každým se zdvořile pozdravil. Ke vchodu už zbývalo jen několik schodů. Už stačí jen vejít a uvidí...

„Bruce!“

Z davu se ozval známý hlas. Bruce pohlédl vzhůru. Dívka stála na vrcholu schodiště, stoupala si na špičky a mávala na něho. Černé vlasy jí spadaly na ramena a světlo dopadající ze vstupní haly zdůrazňovalo její hnědou pokožku a oblou křivku boků. Její flitry pošíťe šaty se při každém pohybu stříbrně zaleskly. „Hej! Tady jsem!“

Bruceovi se ulevilo. Tohle byla *Dianne Garciová*. Ta patřila do kategorie normálních lidí.

Když k ní došel, instinktivně se otočila zády k davu za hedvábným provazem pod schodištěm, aby ho chránila před blesky fotoaparátů.

„To se teď nosí, chodit pozdě na vlastní narozeniny?“

Vděčně na ni zamrkal a sklonil se těsně k jejímu uchu. „Samozřejmě.“

„Tenhle večer je úplný blázelec,“ pokračovala. „Myslím, že dnešní výtěžek bude nový rekord.“

„Díkybohu,“ opáčil a vzal ji kolem ramen. „Jinak by bylo všechno to pözování před fotografie k ničemu.“

Zasmála se. Tahle dívka kdysi vyrazila zub klukovi, který obtěžoval její kamarádky, kvůli sázce se v maturitním ročníku naučila nazpaměť

první kapitolu *Příběhu dvou měst* a hodinu dokázala civět do jídelního lístku, aby si pak objednala stejný burger jako vždycky. Teď mu láskyplně odsunula ruku, popadla ho za loket a odvedla otevřenými dveřmi dovnitř. Paparazzi nechali za zády.

Uvnitř bylo tlumené namodralé světlo, lustry zavěšené pod stropem vrhaly stříbřité a bílé odlesky. Dlouhé stoly plné jídla zdobily ledové sochy, na jiných stolech byly rozloženy aukční předměty, které se lehce chvěly v rytmu hudby.

„Myslel jsem, že máš dnes přijímačky na vysokou,“ snažil se překřičet rámus, když si Dianne vzala z podnosu citronový zákusek. „Ne že by mi vadilo, že jsi tady, pochopitelně.“

„Už to mám za sebou,“ opáčila Dianne s plnými ústy. „Je to v pohodě. Babička potřebovala, abych si odpoledne vyzvedla bratra. A kromě toho jsem tě nemohla připravit o svoji společnost.“ Naklonila se a přešla do tajemného šepotu. „Tím ti chci naznačit, že pro tebe nic nemám.“

„Vůbec nic?“ vyhrkl Bruce a teatrálně si přitiskl ruku na srdce. „To bolí.“

„Jestli chceš, mohla bych ti upéct dort.“

„Jen to ne.“ Když se Dianne minule snažila něco upéct, podpálila Bruceovi kuchyň. Celou hodinu pak schovávali sežehnuté závěsy, aby Alfred na nic nepřišel.

Stiskla mu loket. „Tak se budeš muset spokojit s večeří.“

Už před lety se Bruce, Harvey a Dianne dohodli, že si k narozeninám nebudou dávat žádné dárky, ale v den narozenin se vždy sejdou v oblíbené restauraci. Ani dnes tomu nebude jinak. Po dobročinném večírku přestane být Bruce miliardárem a stane se z něho obyčejný kluk před maturitou, který bude se svými přáteli žertovat nad opulentními burgery a mléčnými koktejly.

„No a?“ zeptal se Bruce. „Jak ti dopadly přijímačky?“

„Zkoušející z mých odpovědí neomdlel hrůzou, takže bych řekla, že asi dobře.“ Pokrčila rameny.

Tímto způsobem naznačovala, že excelovala, ale ona vynikala ve všem. Bruce už znal to pokrčení ramen pokaždé, když zlehčovala své úspěchy. Měla skvělé výsledky u přijímacích zkoušek, předem byla přijata na jakoukoli univerzitu, kterou si vybere, a za měsíc bude mít za jejich třídu proslov na maturitní oslavě.

„Blahopřeju. Ale to jsi už zřejmě slyšela i od Harveyho.“

Usmála se. „Harvey mě jen celý večer prosí, abych ho nenechávala samotného na tanečním parketu. Víš přece, jak obě jeho levé nohy rády tančí.“

Bruce se zasmál. „Není tam teď sám?“

Dianne se rošťácky ušklíbala. „Tu chvílku beze mě přežije.“

Blížili se k tanečnímu parketu a hudba byla stále hlasitější. Nakonec prošli dvoukřídlými dveřmi a ocitli se na balkonu nad sálem. Podlaha duněla a dole se valila mlha. Na pódiu pod nimi stál za mixážním pultem DJ a kýval hlavou do rytmu. Na obrovské obrazovce, která za ním sahala od podlahy ke stropu, se míhaly pestré tvary.

Dianne si přiložila dlaně k ústům a vykřikla ze všech sil: „Je tady!“

Parketem otrásl jásot, který přehlušil i dunící hudbu. „Všechno nejlepší!“ ozvalo se najednou z mnoha hrdel a Bruce se usmál a zamával lidem na parketu. DJ zrychlil rytmus hudby a dav dole se proměnil v moře mávajících rukou.

Bruce se nechal ovládnout tepavým rytmem a všechno ostatní pustil z hlavy. Dianne ho vedla dolů po schodech a mezi dav na parketu. Zdravil se s lidmi, někteří si s ním dělali selfie a za chvíli ztratil Dianne z dohledu. Nakonec kolem sebe viděl jen změť známých a neznámých tváří, které v záblescích neonů na okamžik vyskakovaly ze tmy.

Támhle je. Dianne našla Harveyho Denta, který byl ve světle neonů a laserů bledý jako stěna a ze všech sil se snažil pohybovat do rytmu. Bruce se při tom pohledu musel usmát a začal si k nim razit cestu. Zamávali na něho.

„Bruci!“

Otočil se po hlase, ale než stačil odpovědět, někdo ho popadl za

rameno. Uviděl rozšklebený obličej, ze kterého zářily bělostné zuby. „Hej! Všechno nejlepší k narozkám, chlape!“

Byl to Richard Price, syn současného starosty Gothamů. Bruce překvapeně zamrkal. Bylo to už několik měsíců, co spolu naposledy mluvili, ale Richard za tu dobu o několik centimetrů povyrosl, takže Bruce se musel dívat trochu vzhůru, aby mu viděl do očí. „Nečekal jsem tě tady.“

„Přece bych nepřišel o tvůj mejdan? To nikdy,“ opáčil Richard. „Táta je tady taky. Tedy aspoň v aukční síni. Nechyběl na žádném z dobročinných večírků tvé matky.“

Bruce opatrně přikývl. Kdysi bývali nejlepšími přáteli. Žili na opačných koncích exkluzivní čtvrti přístupné jen střeženou branou, chodili na stejnou střední školu, na stejné večírky, dokonce i na lekce kickboxu ve stejné tělocvičně. V Bruceově pokoji hráli společně videohry a smáli se hloupostem, až je z toho bolelo břicho. Dokonce i teď cítil Bruce při té vzpomínce tlak na prsou.

Ale jak oba dospívali, věci se postupně měnily a Richard se zařadil do vlastní specifické kategorie: přítel, který volá, jen když od tebe něco potřebuje.

Bruce přemýšlel, co to bude tentokrát.

„Hele,“ řekl Richard a pohledem těkal ze strany na stranu. Stále držel Bruce za rameno a ukázal k východu. „Můžu s tebou někde mluvit? Bude to jen minutka.“

„Jasně.“

Vyšli na chodbu, kde hudba zněla tlumeněji, ale Bruceovi ještě chvíli zvonilo v uších. Richard se otočil a s dychtivým úsměvem pohlédl na Bruce. Tomu se mimoděk trochu ulevilo. Tenhle úsměv měl vždycky, když jako dítě objevil něco vzrušujícího a chtěl se s ním o to podělit. Možná opravdu jen přišel oslavit Bruceovy narozeniny.

Richard přistoupil blíž a ztišil hlas. „Hele, jde o tátu. Pořád se mě ptá, jestli mám na prázdniny domluvenou nějakou praxi. Pomůžeš mi s tím?“

Jiskřička naděje pohasla stejně rychle, jako vzplála, a vystříдалo ji dobře známé zklamání. Richard zase něco potřeboval. „Můžu o tobě říct Luciusi Foxovi. WayneTech hledá brigá...“

Richard zavrtěl hlavou. „Ne, já přece nikam na praxi nechci. Chci jen, aby ses tátovi párkrát zmínil, že přes léto dělám ve WayneTechu, a občas mě pustil do firmy.“

Bruce se na něho zamračil. „Chceš říct, že ti mám pomoci předstírat, že máš praxi, aby tě s tím otec přestal obtěžovat?“

Richard váhavě přikývl. „Tohle je poslední léto před vejškou. Nechci ho strávit v práci, víš, jak to chodí, Wayne, ne? Jenom řekni tátovi, že dělám s Lucusem. To přece nebude nic složitého.“

„A jak to chceš utajit?“

„Říkám ti – občas mě pustíš do WayneTechu, vyfotíš mě na recepci nebo tak něco. Víc táta nepotřebuje vidět.“

„Nevím, člověče. Jestli Lucius něco zjistí, řekne to tvému tátovi.“

„Ale no tak, Bruce! Kvůli starým časům.“ Richard zatřásl Bruceovi ramenem a pořád se usmíval. „Je to přece tvoje firma, ne? Copak ti ten trouba bude říkat, co máš dělat?“

Bruce se naježil. Richard se k Luciusovi lísal od chvíle, kdy se poprvé setkali. „Nebudu tě krýt. Jestli chceš tátovi tvrdit, že máš praxi ve WayneTechu, budeš tam muset *opravdu* dělat.“

Richard otráveně zamručel. „Co je to s tebou?“

„Proč na mě tlačíš?“

„Stačí, aby ses jednou dvakrát zmínil před mým tátou. Přece tě neubyde.“

Bruce zavrtěl hlavou. Když byli mladší, Richard se často znenadání objevil u zadního vchodu, bez dechu něco říkal do domácího telefonu a v ruce držel nejnovější hru nebo poslední sadu figurek akčních hrdinů. Od jisté doby přestaly být jejich tématy oblíbené filmy a Richard namísto toho Bruce žádal, aby si mohl okopírovat jeho domácí úkol, aby za něho dodělal jeho část skupinové práce nebo za něho ztratil slovo.

Kdy k té změně došlo? Ani teď nebylo Bruceovi zřejmé, kdy nebo proč se všechno pokazilo.

„To nemůžu,“ zavrtěl Bruce hlavou. „Promiň.“

V tu chvíli to vypadalo, jako kdyby se Richardovi uzavřely zorničky. Upřeně se na Bruce díval, jako kdyby čekal, že ještě uslyší jinou odpověď. Když ale nepřišla, ušklíbl se a vrazil ruce do kapes. „No jo, tak nic,“ zamumlal, obešel Bruce a zamířil pryč. „Já vím, co za tím vězí. Je ti osmnáct a do klína ti spadly klíče od tvého impéria. Najednou jsi něco víc a nemůžeš pomáhat kamarádům.“

„Richarde,“ zavolal za ním Bruce. Mladík se zastavil a ohlédl. „Kdybys ode mě nechtěl pomoc, byl bys tady?“

Richard mlčel a Bruce snadno uhodl, že odpověď by zněla ne. Richard jen pokrčil rameny, otočil se a beze slova odešel.

Bruce chvíli stál a poslouchal hudbu, která sem zevnitř tlumeně doléhala. Náhle měl pocit, jako kdyby sem nepatřil, jako kdyby to ani nebyl jeho večer. Představil si dav svých spolužáků a přátel na tanečním parketu a napadlo ho, jestli by tady kromě Dianne a Harveyho vůbec někdo byl, kdyby se jmenoval jinak. Ti paparazzi venku by tam nebyli určitě.

Kdyby byl Bruce Wayne jen obyčejný kluk ze sousedství, zajímal by vůbec někoho?

Bruce se už nevrátil na taneční parket, ale prošel chodbou a nějakými dveřmi vyšel ven. Obešel budovu až k hlavnímu vchodu. Reportéři se už nabažili Aston Martina a na vrcholku schodiště čekali na přicházející a odcházející celebrity. Bruce nepozorovaně došel k vozu a nastoupil do něj. Jeden z osobních strážců, kteří hlídali paparazzi, ho zahlédl v okamžiku, kdy zabouchl dvířka a nastartoval.

„Pane Wayne!“ vykřikl, ale Bruce mu jen úsečně pokývl. Okénkem zahlédl, že někteří paparazzi se otočili jeho směrem a uvědomili si, že odjíždí. Vytřeštili oči, přestali se mezi sebou bavit a něco křičeli.

Ale Bruce prudce sešlápl plyn dřív, než k němu kdokoli sta-

BATMAN

čil doběhnout. Budova se ve zpětném zrcátku rychle zmenšovala. Možná od něho bylo nezdvořilé opustit večer tak brzy, být chvíli sám, když každý chtěl jeho čas pro sebe. Ale nezpomalil a neohlédl se.

KAPITOLA 2

Neony se rozpíjely na asfaltu ulic večerního Gotham. V tuto hodinu bylo v ulicích málo aut a Bruce slyšel jen šustění pneumatik na vozovce a svištění větru, zkrátka zvuky, které doprovázejí jízdu po silnici. Právě tohle Bruce přitahovalo ke strojům. Chovaly se podle algoritmů, nikoli podle emocí. Když sešlápl pedál, reagoval vůz jenom jediným způsobem.

V dálce za sebou viděl reflektory vozů paparazzi, kteří se ho snažili pronásledovat. Opovržlivě se pousmál a hnal ručičku tachometru ke stále vyšším číslům. Okolní svět se rychle proměnil v rozmazané šmouhy.

Ozvalo se ostré pípnutí a po něm se vozem rozezněl elektronický hlas: „Vaše současná rychlost není vhodná pro tento povrch.“ Ve stejný okamžik se v rohu čelního skla rozzářila doporučená rychlost a rozblíkal se symbol pro snížení rychlosti.

„Zrušit,“ řekl Bruce. Poplach pohasl. Cítil, jak se vůz přimkl k vo-